

בבית המשפט העליון בירושלים
בשבתו כבית משפט לערעורים אזרחיים

ע"א _____

מועד הגשה: 26.7.2026

סוג ההליך ומספר התיק: ערעור בזכות על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בע"א - 46505-11-25, אשר דחתה בקשה להתיר את פרסום הקלטת הדיון.
הערכאה שנתנה את ההחלטה: בית המשפט המחוזי מרכז-לוד, כבוד סגנית הנשיאה ח' קיציס, כבוד השופט ר' חיימוביץ וכבוד השופט א' סתיו.
תאריך ההחלטה: 5 ביולי 2026.
המועד האחרון להגשת הערעור: 29 באוקטובר 2026, בשים לב למועדי פגרת בתי המשפט.
המותב המוסמך: שלושה שופטים. הערעור מוגש בהתאם להוראות סעיף 26 לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984.
סכום האגרה: 3,539 ש"ח, בהתאם לתקנה 2(א) ולפרט 27 לתוספת לתקנות בתי המשפט (אגרות), התשס"ז-2007.
סכום הערובה: 35,000 ש"ח, בהתאם לתקנה 135 ולפרט 1 לתוספת השלישית לתקנות סדר הדין האזרחי, התשע"ט-2018.
המערערים אינם צד להליך נוסף בקשר לאותה החלטה.

בעניין:

1. אורן פרסיקו, ת"ז 033112681
2. שקוף, למען שמירת הדמוקרטיה (ע"ר 580489540)
שניהם באמצעות עו"ד אלעד מן, מ"ר 34720
מרחוב מנחם בגין 7, בית "גיבור ספורט", רמת גן
טלפון: 03-6114485; פקס: 03-6114486
דוא"ל: elad@man-barak.com

המערערים

-נגד-

1. יאיר גולן
באמצעות עוה"ד ליעד ורצהיזר ו/או ענבל אלבז
מרחוב מזא"ה 22א, תל אביב-יפו
טלפון: 03-9070770; פקס: 077-4704415
דוא"ל: liad@lv-law.co.il

2. ח"כ רויטל טלי גוטליב

מרחוב האודם 4, תל מונד

טלפון: 052-8699952

דוא"ל: tgotlib@knesset.gov.il

3. הנהלת בתי המשפט

באמצעות הלשכה המשפטית, הנהלת בתי המשפט

מרחוב כנפי נשרים 22, ירושלים

טל: 074-7481919 פקס: 074-7481887

המשיבים

כתב ערעור

המערערים מתכבדים להגיש לבית המשפט הנכבד ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד, כבוד סגנית הנשיאה ח' קיציס, כבוד השופט ר' חיימוביץ וכבוד השופט א' סתיו, בע"א -46505-11-25, שניתנה ביום 5 ביולי 2026, ובה נדחתה בקשת המערערים להתיר את פרסום קובץ הקול של הדיון שהתקיים בהליך ביום 26 במאי 2026.

---ההחלטה מושא הערעור מצורפת כנספח 1

---בקשת המערערים להתרת פרסום הקלטת הדיון מצורפת כנספח 2

---תגובת המשיב 1 מיום 31 במאי 2026 מצורפת כנספח 3

---הסכמת המשיבה 2, בכתב ידה, על גבי הבקשה ביום 10 ביוני 2026, מצורפת כנספח 4

---עמדת המשיבה 3 מצורפת כנספח 5

--- הבקשה להשלמת הטיעון וההחלטה עליה מצורפות כנספח 6

--- הטיעון המשלים מטעם המערערים מצורף כנספח 7

--- הדיווח באתר "העין השביעית" אודות ההחלטה נשוא הערעור מצורף כנספח 8

בית המשפט הנכבד מתבקש לקבל את הערעור, לבטל את ההחלטה מושא הערעור ולהתיר למערערים, ללא תנאי וללא סייג, לפרסם את קובץ הקול של הדיון שהתקיים ביום 26 במאי 2026.

כן מתבקש בית המשפט הנכבד לחייב את המשיבה 3 בהוצאות הערעור ובשכר טרחת עורך דין.

מבוא ותמצית הערעור

1. עניינו של ערעור תקדימי זה בשאלה הנוגעת להיקפו המעשי של עקרון פומביות הדיון: האם ניתן למנוע מעיתונאי ומגוף תקשורת לפרסם קובץ קול של דיון שהתקיים בדלתיים פתוחות, כאשר ההקלטה נעשתה בידי בית המשפט כחלק מדרך רישום הפרוטוקול, אין הוראת דין או צו האוסרים את פרסומה ושני בעלי הדין הסכימו לפרסום. זאת לאחר שהידיעה אודות קיומו של קובץ הקול הגיעה לידיעתו של העיתונאי באמצעות היתר העיון הכללי שניתן לו.

2. בית המשפט קמא קבע כי ההקלטה היא חלק מפרוטוקול הדיון וכי פרסומה עשוי לחזק את פומביות הדיון. למרות זאת נקבע כי נקודת המוצא היא שקובץ הקול לא יפורסם, אלא אם המבקש הצביע על "טעם מיוחד".
3. בכך הפך בית המשפט קמא את הכלל לחריג. במקום שפומביות הדיון והפרסום יהיו נקודת המוצא, ואילו הגבלתם תהיה חריג הטעון מקור סמכות והצדקה קונקרטית, נקבע כי אי הפרסום הוא ברירת המחדל וכי המבקש לממש את הפומביות נדרש להציג טעם מיוחד.
4. בית המשפט קמא לא הצביע על הוראת חוק המסמיכה אותו לאסור את פרסום ההקלטה. סעיף 68 לחוק בתי המשפט מסמך את בית המשפט לקבוע את דרך רישום הפרוטוקול, אך אינו יוצר איסור פרסום ואינו מקנה לבית המשפט סמכות כללית להנהיג משטר של רישוי מוקדם לפרסום תיעוד רשמי של דיון פומבי.
5. בית המשפט הסתמך על סמכותו הטבועה לנהל את הדיון. ואולם, סמכות לקבוע את סדרי הדיון, לשמור על הסדר באולם ולהסדיר את דרך רישום הפרוטוקול אינה שקולה לסמכות להגביל פרסום לאחר שהדיון הסתיים, בפרט כאשר מדובר בפגיעה בפומביות הדיון, בחופש הביטוי, בחופש העיתונות ובזכות הציבור לדעת.
6. ההחלטה אינה מבוססת על פגיעה קונקרטית כלשהי. לא נקבע כי ההקלטה כוללת מידע חסוי או אינטימי; לא זוהה אדם שפרטיותו עלולה להיפגע; לא הוצבע על עד העלול להיות מושפע מן הפרסום; ולא נמצאה סכנה ממשית לתקינות ההליך.
7. ביום 31 במאי 2026 הודיע המשיב 1 כי אינו מתנגד לפרסום. ביום 10 ביוני 2026 רשמה המשיבה 2 בכתב ידה על גבי הבקשה את הסכמתה לפרסום. ההסכמות ניתנו לפני ההכרעה בבקשה, והמשיבים 1 ו-2 לא טענו כי הפרסום יפגע בפרטיותם, בכבודם או בזכויותיהם הדיוניות.
8. המשיבה 3 היא משיבה מהותית בערעור. עמדתה הניחה לפני בית המשפט קמא את התזה המשפטית שלפיה היתר עיון אינו מאפשר פרסום, כי פרסום קובץ קול מחייב תמיד החלטה שיפוטית פוזיטיבית וכי ברירת המחדל ביחס להקלטות קוליות נוטה להגבלת הפרסום. בית המשפט קמא אימץ רכיבים מרכזיים מעמדה זו.
9. ההחלטה אף יוצרת הבחנה מלאכותית לפי הנתב שבו הגיע הקובץ לידי העיתונאי. אין מניעה שמי מבעלי הדין ימסור את ההקלטה למערערים או לאחר או יפרסמה בעצמו, ואין הוראת דין האוסרת את פרסומה לאחר מסירה כאמור. גם ההחלטה מושא הערעור אינה אוסרת על בעלי הדין למסור את ההקלטה ואינה כוללת צו איסור פרסום החל על הקובץ או על תוכנו.
10. ממילא, אותו קובץ עצמו יכול להימסר למערערים בידי אחד מבעלי הדין ולהתפרסם. תוכנו, אופיו והפגיעה האפשרית הנטענת אינם משתנים לפי זהותו של מוסר הקובץ. דחיית הבקשה אינה מגינה אפוא על אינטרס מהותי, אלא יוצרת חסם פורמלי התלוי בדרך קבלת החומר.

11. בית המשפט קמא קבע, מצד אחד, כי המעבר מהקלדת פרוטוקול בזמן אמת להקלטה ולתמלול הוא שינוי טכני. מצד אחר נקבע כי ההקלטה משקפת נתונים שאינם מצויים בתמליל, ובהם עוצמת הקול, שטף הדיבור, האינטונציה ומצבם הרגשי של המשתתפים.

12. שתי הקביעות אינן מתיישבות זו עם זו. ככל שההבדל טכני בלבד, אין בו כדי להצדיק איסור פרסום. ככל שההקלטה משקפת רכיבים מהותיים שאינם מצויים בתמליל, התמליל אינו תחליף מלא להקלטה, ודווקא משום כך קיים ערך ציבורי ועיתונאי בפרסום המקור.

13. בית המשפט קמא גם לא הכריע בטענות מהותיות שהועלו בבקשה ובטיעון המשלים: היעדר מקור סמכות לאיסור; האפשרות שבעלי הדין ימסרו את ההקלטה; העובדה שההחלטה אינה מונעת מסירה ופרסום בדרך אחרת; ההבחנה המלאכותית לפי נתיב קבלת הקובץ; חשיבות המקור הקולי לדיווח מדויק והוגן; האינטרס הציבורי בהליך; והיעדרם של עדים, מידע אינטימי או פגיעה קונקרטית.

14. מטעמים אלה יש לבטל את ההחלטה ולהתיר את פרסום ההקלטה ללא תנאי וללא סייג.

מעמד המערערים והמסגרת החוקתית

15. המערער 1 הוא עיתונאי העוסק בסיקור מערכת המשפט והתקשורת ומחזיק בהיתר עיון כללי לפי תקנה 5 לתקנות בתי המשפט ובתי הדין לעבודה (עיון בתיקים), התשס"ג-2003. המערער 2 מפעילה את אתר "העין השביעית", אתר מוביל ומוכר, זוכה פרס "סוקולוב", העוסק, בין השאר, בסיקור ביקורתי של התקשורת ושל מוסדות ציבוריים.

16. למערערים מעמד עצמאי בבקשה ובערעור. בבג"ץ 658/88 מחמוד סארי חסן נ' מדינת ישראל, פ"ד מד(1) 670, 693, הובהר כי מעמדו של "צד" אינו מוגבל למי ששמו מופיע בכותרת ההליך, אלא כולל גם מי שמתנהל הליך מיוחד בעניינו ושזכותו מוכרעת במסגרתו.

17. בבג"ץ 6678/98 הוצאת עיתון הארץ בע"מ נ' מדינת ישראל (12.1.1999) הוכרה בקשת רשות פרסום כהליך עצמאי ונפרד מן ההליך העיקרי. עוד הובהר שם כי לגורם עיתונאי בעל זיקה להליך ואינטרס ממשי בפרסום עומדת זכות לבקש את ההיתר, וכי בית המשפט נדרש להכריע בבקשה על יסוד איזון בין האינטרסים הרלוונטיים.

18. מכאן ומשום שהערעור עוסק בהחלטה המביאה לסיום את עניינם ומעורבותם של המערערים בהליך בפני בית המשפט קמא, נגזרת גם המסגרת הדיונית לערעור (ערעור בזכות בפני מותב תלתא).

19. הדברים נכונים מקל וחומר בענייננו. עניין הוצאת עיתון הארץ עסק בפרסום פרטים מדיון שהתנהל בדלתיים סגורות, ואילו כאן מדובר בדיון שהתנהל בדלתיים פתוחות, ללא צו איסור פרסום וללא מגבלה על דיווח תוכנו.

20. כאמור בבקשה שנדונה, עקרון פומביות הדיון מעוגן בסעיף 3 לחוק יסוד: השפיטה ובסעיף 68(א) לחוק בתי המשפט. כפי שנקבע בע"פ 9150/08 ביטון נ' מדינת ישראל (23.7.2009), הפומביות נועדה לקדם את הגינות ההליך, החתירה למשפט צדק, ביקורת ציבורית על פעולת בתי המשפט והבטחת אמון הציבור.

21. בית המשפט קמא עצמו הפנה לבג"ץ 18225-06-25 גילון נ' ממשלת ישראל, פסקה 2 (1.12.2025), שבו הובהר כי פומביות הדיון כוללת את החופש לפרסם, בכפוף לדיון, את תוכן ההליך השיפוטי, את ההחלטות שניתנו בו ואת פרטי המשתתפים בו.

22. חופש העיתונות וזכות הציבור לדעת הם חלק מן ההגנה החוקתית על חופש הביטוי. כבר בבג"ץ 73/53 חברת "קול העם" בע"מ נ' שר הפנים, פ"ד ז 871, נקבע כי חופש הביטוי קשור קשר אמיץ להליך הדמוקרטי וכי אין משמעות לשלטון העם ללא אפשרות להחליף דעות ומידע.

23. ברע"א 761/12 מדינת ישראל נ' מקור ראשון המאוחד (הצופה) בע"מ הודגש כי תרומתה של העיתונות למערכת הדמוקרטית ולביקורת הציבורית היא נקודת המוצא לבחינת חסיונו או גילוי של מידע. עקרונות דומים נקבעו בבג"ץ 243/62 אולפני הסרטה בישראל בע"מ נ' גרי, פ"ד טז 2407, 2415; בבג"ץ 14/86 לאור נ' המועצה לביקורת סרטים ומחזות, פ"ד מא(1) 421; בבג"ץ 680/88 שניצר נ' הצנזור הצבאי הראשי, פ"ד מב(4) 617; וברע"פ 7383/08 אונגרפלד נ' מדינת ישראל. מן הפסיקה עולה כי הגבלת ביטוי ופרסום טעונה הצדקה ממשית, וכי אין להסתפק בחששות כלליים או באפשרות תיאורטית לפגיעה.

24. ברע"א 723/74 הוצאת עיתון "הארץ" בע"מ נ' חברת החשמל לישראל בע"מ, פ"ד לא(2) 281, 298, עמד בית המשפט על תפקידה המרכזי של העיתונות בהבאת מידע לידיעת הציבור. בבג"ץ 372/84 קלופפר-נוה נ' שר החינוך והתרבות, פ"ד לח(3) 233, 238, נקבע כי החלפת דעות חופשית היא תנאי יסודי בחברה דמוקרטית.

25. בדנ"א 2121/12 פלוני נ' ד"ר אילנה דיין-אורבך, פסקאות 52-53 לחוות דעת הנשיא א' גרוניס, חזר בית המשפט על חשיבות תפקידה של העיתונות בהעמדת מידע בעל עניין ציבורי לבחינתו של הציבור ובהפעלת ביקורת על מוקדי כוח.

26. בענייננו, זכות הציבור אינה מתמצה בידיעה אילו מילים נרשמו בתמליל. היא כוללת גם אפשרות להיחשף, בהיעדר טעם קונקרטי למנוע זאת, למקור המדויק שממנו הוכן התמליל, לבחון את אופן אמירת הדברים ולהעריך את מהלך הדיון באופן בלתי אמצעי.

הבקשה והשתלשלות ההליך

27. המערער 1 עיין בתיק מכוח היתר העיון הכללי ונחשף להקלטת הדיון שהתקיים ביום 26 במאי 2026. הדיון התקיים בדלתיים פתוחות. לא ניתן צו איסור פרסום ולא הוטלה מגבלה על דיווח מתוכו, על ציטוט הדברים שנאמרו בו או על פרסום תוכנו. למעשה, יכול היה המערער 1 לדווח על כל תו ופסיק שהופיעו בהקלטה, לרבות ציטוט מדויק שלהם.

28. בתחילת הדיון קבע בית המשפט כי הדיון יתועד בדרך של הקלטה. אין מדובר בהקלטה פרטית שביצע אחד מבעלי הדין, אלא בהקלטה רשמית שנעשתה בידי מערכת בתי המשפט כחלק מדרך רישום הפרוטוקול.

29. ביום 28 במאי 2026 הגישו המערערים בקשה להתיר את פרסום ההקלטה. הובהר כי הבקשה מוגשת למען הסדר הטוב בלבד ומבלי להודות כי נדרש היתר שיפוטי לפרסום חומר שהעיון בו הותר ושאינו לגביו מגבלה מפורשת בדיון הנוגעת לפרסומו. בבקשה נטען כי ההקלטה היא התייעוד המלא והמדויק ביותר של הדיון. היא מאפשרת לציבור להיחשף לדברים עצמם, להקשר, לאינטונציה, להדגשות, להפסקות ולמהלך הדיון כפי שהתרחש בפועל.

30. ביום 31 במאי 2026 הודיע המשיב 1 כי אינו מתנגד לפרסום. ביום 10 ביוני 2026 הגיבה המשיבה 2 בכתב ידה על גבי הבקשה והביעה את הסכמתה לפרסום. מדובר בהסכמה מפורשת שניתנה לאחר שהבקשה ותוכנה היו לפניו, ולא בהיעדר התנגדות בלבד. המשיבה 2 ביקשה לקבל את ההקלטה מראש. ואולם, היא בעלת דין בתיק וההקלטה מצויה במערכת "נט המשפט" וזמינה לה מכוח מעמדה ממילא.

31. באופן שלא נתבקש על ידי הצדדים ומיוזמתו של בית המשפט קמא, באופן חריג ואף תמוה, נתבקשה לאחר קבלת ההסכמות האמורות עמדתה של המשיבה 3. מדוע נעשה כך, זאת לא נדע. המשיבה 3 טענה כי היתר עיון אינו היתר לפרסום וכי כל פרסום של חומר מתיק בית המשפט, למעט פסקי דין והחלטות, מחייב החלטה שיפוטית פוזיטיבית.

32. המשיבה 3 מנתה שיקולים כלליים בדבר פרטיות, הרתעת בעלי דין ועדים, השפעה על עדים שטרם העידו, "זיהום" עדויות ולחץ ציבורי על ההליך. עם זאת, לא הוצבע על התקיימותו של אחד מחששות אלה במקרה הקונקרטי ואף בעמדת המשיבה 3 הוזכרה הסכמת הצדדים וסמכותו של בית המשפט קמא לדון בה ולהיעתר לבקשה.

33. ביום 23 ביוני 2026 הורה בית המשפט קמא על הזמנת תמלול מלא. המערערים הגישו בקשת הבהרה ובקשה להשלים טיעון והבהירו כי התמלול אינו מיתר את הבקשה וכי הם עומדים על פרסום קובץ הקול.

34. בטיעון המשלים מיום 29 ביוני 2026 נטען כי גם לפי עמדת המשיבה 3 נדרשת בחינה קונקרטית, וכי כל הנתונים תומכים בפרסום: הדיון פומבי; אין מגבלת פרסום; שני בעלי הדין מסכימים; אין מידע אינטימי; אין חשש לעדים; וההקלטה יכולה ממילא להימסר למערערים (או לאחרים) בידי בעלי הדין או להיות מפורסמת על ידם.

35. עוד נטען כי סעיפים 13(5) ו-13(7) לחוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965, מכירים בהגנה רחבה על פרסומים שנעשו במסגרת הליך שיפוטי ועל דיווח נכון והוגן אודותיו. ברע"א 3614/97 אבי יצחק, עו"ד נ' חברת החדשות הישראלית בע"מ הובהר כי ההגנה על דיווח אודות הליך שיפוטי עשויה לחול גם על תוכנם של כתבי הטענות עצמם.

36. המערערים הפנו גם לעת"ס 15-10-17719 גלידר נ' מח"ש (19.6.2016), במסגרת הטענה כי כתבי טענות וחומרים הנוגעים להליך משפטי אינם מאבדים בהכרח את אופיים הציבורי רק משום שהם מצויים בתיק בית משפט.

37. עם זאת, באופן תמוה וללא נימוקים או דיון מספקים, ביום 5 ביולי 2026 דחה בית המשפט קמא את הבקשה. בנימוקי החלטתו התמציתיים קבע כך:

6. עקרון פומביות הדיון קבוע בסעיף 3 לחוק יסוד: השפיטה ובסעיף 68(א) לחוק בתי המשפט. פומביות הדיון כוללת גם את "החופש לפרסם (בכפוף להוראות הדיון) את תוכן ההליך השיפוטי, לרבות ההחלטות השיפוטיות שניתנו במסגרתו ופרטי הנוטלים בו חלק" (בג"ץ 18225-06-25 גילון נ' ממשלת ישראל, פסקה 2 (1.12.2025)). פרסום קובץ הקול של הקלטת הדיון עשוי לחזק את פומביות הדיון, אולם אינו חלק מ"הגרעין הקשה" שלה, שכן עד-כה פומביות הדיון קיבלה ביטוי מלא בפרסום הפרוטוקול הכתוב והשינוי באופן התייעוד ואז תמלול (במקום תמלול מראש המוקלד על ידי הקלדנית) הינו שינוי טכני. לפרסום קובץ הקול עשויים להיות גם היבטים שליליים של פגיעה בפרטיות, הרתעה של מתדיינים או עורכי דין והשפעה על אופן ההתנהלות בבית המשפט. גם אם המשתתפים להליך יודעים שתוכן דבריהם ממילא עשוי להתפרסם במסגרת הפרוטוקול המתומלל, הדבר אינו דומה לפרסום של הקלטה בה ניתן לשמוע את הדברים עצמם, את עוצמת הקול, את הדקות שבו, את שטף הדיבור וכדומה. לא פעם באולם בית המשפט באים לידי ביטוי קולי סערות הנפש של מתדיינים, ודברים הנאמרים במר ליבם – "כִּי-מֶרֶב שִׁיחִי וְכֶעָסִי, דְּבַרְתִּי עַד-הֶנָּה" (שמואל א, א ט"ז). פרסום קובץ הקול עלול להביא לפגיעה גם באלו. דומה שלא בכדי בשלב זה ככלל דיוני בית המשפט אינם משודרים לציבור, למעט במתכונת מצומצמת של דיונים נבחרים, בעיקר בבית המשפט העליון (ראו, בג"ץ 3072/20 גרינצייג נ' בית משפט המחוזי בירושלים (17.5.2020)).

7. נוכח האמור, אנו סבורים שעמדת המוצא צריכה להיות כי קובץ הקול של הדיון אינו אמור להתפרסם, ופומביות הדיון תבוא לידי מיצוי בפרסומו של הפרוטוקול המתומלל שכאמור ישקף מילה במילה את ההקלטה שבוצעה. לבית המשפט שמורה כמובן סמכות להתיר את הפרסום של קובץ הקול, ובמסגרת זו יש ליתן משקל לעמדת הצדדים להליך. אולם, מכיוון שמדובר בשיקולים בעלי אופי מערכתי, הסכמת הצדדים אינה סוף פסוק. בענייננו, לא מצאנו שיש טעם מיוחד להתיר את פרסום קובץ הקול של הדיון, ואנו סבורים שעקרון פומביות הדיון לא ייפגע מכך שהציבור יוכל להיחשף לתוכן הדיון על ידי פרסום הפרוטוקול המתומלל בלבד.

38. מכאן בא ערעור זה.

לא הוצג מקור סמכות לאיסור הפרסום

39. סעיף 68א לחוק בתי המשפט מסמך את בית המשפט לקבוע את דרך רישום הפרוטוקול. הוא אינו קובע איסור על פרסום התייעוד שנוצר בדרך זו ואינו מסמך את בית המשפט ליצור משטר כללי של רישוי מוקדם לפרסום.

40. בהחלטתו, הפנה בית המשפט קמא לע"א 7300/21 אסרף נ' בובליל, פסקה 23 (12.3.2024), לעניין מעמדו של התמליל כפרוטוקול הרשמי. אלא שקביעה בדבר המסמך הרשמי לצורכי ניהול ההליך אינה מהווה תשובה לשאלה אם מותר לפרסם את קובץ המקור המתעד דיון פומבי ואף אינה

אוסרת על כך. פסק הדין בעניין אסרף אינו קובע כי הפיכת התמליל לפרוטוקול הרשמי הופכת את קובץ הקול לחסוי או טעון היתר פרסום. הוא אינו עוסק באיסור פרסום ואינו מספק מקור סמכות להטלתו.

41. בית המשפט קמא הסתמך והפנה בין השאר לבג"ץ 305/89 ניר נ' בית משפט השלום (תעבורה) למחוז חיפה, פ"ד מה(3) 203, שעסק בסמכות בית המשפט להסדיר את הקלטת הדיון ואופן ניהולו. המערערים יטענו כי הבדל מהותי בין סמכות להסדיר בזמן אמת הקלטה פרטית העלולה להפריע לדיון, לבין סמכות לאסור בדיעבד פרסום של הקלטה שנעשתה ממילא בידי בית המשפט. עניין ניר אינו קובע כי הסמכות הטבועה לניהול הדיון כוללת סמכות כללית למנוע את פרסום ההקלטה לאחר סיומו.

42. קביעת בית המשפט קמא כי היעדר תקנה מפורשת אינו מספיק כדי להתיר את הפרסום הופכת את עקרון החוקיות. כאשר מבוקש להגביל פרסום של מידע שנמסר בהליך פומבי, נדרש מקור סמכות להגבלה. אין להניח שהפרסום אסור רק משום שהמחוקק לא קבע הוראה המתירה אותו במפורש.

43. הדברים נכונים במיוחד כאשר מדובר בפגיעה בחופש הביטוי ובחופש העיתונות. כפי שעולה מעניין קול העם, מעניין אולפני הסרטה, מעניין לאור ומעניין שניצר, הגבלת ביטוי אינה יכולה להישען על הנחות כלליות או על סמכות משתמעת רחבה.

44. גם נוסח היתר העיון אינו מהווה מקור סמכות. הדרישה לפעול "בהתאם להוראות כל דין" מפנה לדין הקיים. היא אינה קובעת שכל פרסום מחייב החלטה שיפוטית ואינה יוצרת איסור שהמחוקק לא קבע. הוא אף אינו אוסר את הפרסום, אלא קובע את המובן מאליו בהקשר של פעולה במסגרת ההיתר – קיום הדין.

45. בית המשפט קמא לא הצביע על הוראת חוק, תקנה, תנאי מפורש בהיתר או צו שיפוטי האוסרים את פרסום ההקלטה. מטעם זה בלבד יש לבטל את ההחלטה.

הפסיקה שעליה הסתמכה המשיבה 3 אינה תומכת בעמדתה

46. המשיבה 3 הפנתה לה"פ (מחוזי ת"א) 9333-12-19 סוריאנו נ' העין השביעית עיתונות עצמאית, חוקרת וחופשית (2.6.2022), לבג"ץ 5917/97 האגודה לזכויות האזרח בישראל נ' שר המשפטים (8.10.2009) ולבש"פ 5234/14 הלוי נ' מדינת ישראל (21.12.2014).

47. שלושת ההליכים עוסקים, במישרין או בעקיפין, בזכות העיון בתיק בית המשפט ובתנאים למתן עיון למי שאינו בעל דין. אין בהם הלכה הקובעת כי לאחר שהעיון הותר כדין, כל פרסום של חומר פומבי טעון החלטה שיפוטית פוזיטיבית נוספת.

48. ענייני האגודה לזכויות האזרח והלוי עוסקים באיזון הנערך בשלב בקשת העיון. הם מכירים בכך שתיקי בתי המשפט אינם פתוחים באופן בלתי מסויג לכל אדם, וכי נדרש לעיתים לבחון את

מטרת העיון ואת הפגיעה האפשרית בבעלי הדין. בענייננו, שאלת העיון כבר הוכרעה: המערער 1 מחזיק בהיתר עיון כללי ונחשף לקובץ כדין.

49. השאלה העומדת לדיון בערעור אינה אם המערערים רשאים לעיין בהקלטה, אלא אם קיים מקור דין המונע מהם לפרסם תיעוד של דיון פומבי לאחר שהעיון בו הותר. הפסיקה שעניינה תנאי העיון או הצפיה בתיק אינה יוצרת, כשלעצמה, משטר רישוי נפרד בשלב הפרסום.

50. עניין סוריאנו (בו ייצג הח"מ) עסק בפרשנות סעיף 8(ד) לחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981, ובשאלה אם מידע המצוי בתיק בית משפט הוא מידע ש"הועמד לעיון הרבים" לצורך אותו הסדר סטטוטורי.

51. הקביעה כי תיק בית משפט אינו פתוח בפועל לכל אדם ללא בקשה והיתר אינה שקולה לקביעה שכל פרסום של מידע שהגיע כדין לעיתונאי אסור ללא אישור מוקדם. עניין סוריאנו לא קבע כי תקנות העיון יוצרות עבירת פרסום, צו איסור פרסום או מנגנון כללי של צנזורה מוקדמת. להיפך – דווקא שם הובהר כבר בתחילת ההליך שכתבי טענות שפורסמו לאחר צפיה בהם מתוך היתר עיון ופורסמו באתר העין השביעית, אינם חלק ממסגרת הדיון וההכרעה בתיק וכי לא יוסרו מן האתר (אלא רק הדף המרכז את הקישורים לאותם מסמכים – דף הגנזך – וזאת עד לרישום המאגר).

52. יתרה מכך, מדובר בפסק דין של בית המשפט המחוזי שניתן בהקשר סטטוטורי שונה. לא ניתן להסיק ממנו סמכות רחבה להגבלת פרסום של הקלטות דיון פומבי, בפרט כאשר בעלי הדין מסכימים לפרסום ולא הוכחה פגיעה בפרטיות. המשיבה 3 ביקשה להסיק מן הפסיקה העוסקת בזכות העיון כי פרסום שבוצע לאחר עיון באמצעות היתר, מחייב תמיד החלטה פוזיטיבית של בית המשפט. מסקנה זו אינה נכללת בפסקי הדין שאליהם הפנתה, ואינה מתחייבת מהם.

53. הבחנה בין עיון לפרסום עשויה להיות רלוונטית כאשר קיים אינטרס מוגן קונקרטי, למשל פרטיותו של צד שלישי, מידע חסוי, סוד מסחרי או חשש ממשי לשיבוש הליך. היא אינה הופכת כל מסמך שנמסר לעיון לחסוי ואינה פוטרת את מי שמבקש להגביל פרסום בנסיבות אלו, מן הצורך להצביע על מקור סמכות ועל פגיעה ממשית.

בית המשפט הפך את הכלל החוקתי לחריג

54. מושכלות יסוד הן כי פומביות הדיון היא הכלל. סגירת הדלתיים, איסור פרסום והגבלת דיווח הם חריגים הטעונים מקור בדין והצדקה מתאימה. גם בית המשפט קמא הכיר, על יסוד עניין גילון, בכך שפומביות הדיון כוללת את החופש לפרסם את תוכן ההליך וכי פרסום ההקלטה עשוי לחזק את הפומביות. למרות זאת, נקבע כי נקודת המוצא היא שההקלטה לא תפורסם וכי המבקש לפרסמה נדרש להראות "טעם מיוחד".

55. בכך הוטל נטל ההצדקה והשכנוע על מי שמבקש לממש את הפומביות, במקום על מי שמבקש להגביל אותה. אין בחוק בתי המשפט כאמור, הסדר הקובע כי פרסום הקלטה של דיון פומבי

מותנה בטעמים מיוחדים, במיוחד אם נעשה על ידי בית המשפט עצמו. אף אם פרסום ההקלטה אינו מצוי, לשיטת בית המשפט קמא, ב"גרעין הקשה" של הפומביות (קביעה שהמערערים חולקים עליה), אין פירוש הדבר שניתן להגביל אותו ללא מקור סמכות, תכלית קונקרטית ואיזון מידתי.

56. עקרון פומביות הדיון אינו קפוא במגבלות הטכנולוגיות של העבר. העובדה שבעבר הסתפקה המערכת בפרוטוקול מוקלט אינה מצדיקה מניעת פרסום של מקור מדויק ואותנטי יותר הנוצר כיום כחלק מתיעוד הדיון. מכאן, שהתוצאה שנקבעה אינה סבירה: הציבור רשאי לקרוא כל מילה שנאמרה; העיתונאי רשאי לצטט כל אמירה ולתאר את הדיון במלואו; אך דווקא השמעת המקור המדויק נאסרת.

57. נזכיר שוב כי הוראות סעיפים 13(5) ו-13(7) לחוק איסור לשון הרע והפסיקה בעניין אבי יצחק משקפות הכרה רחבה בהגנה על פרסומים הקשורים להליך השיפוטי ועל דיווח נכון והוגן אודותיו. גם בכך יש כדי להמחיש את הקושי באיסור על פרסום המקור, שעה שאין איסור על פרסום מלוא תוכנו בדרך של ציטוט ודיווח.

לא נערך איזון קונקרטי

58. המשיבה 3 עצמה גרסה כי יש לבחון כל מקרה לגופו ולערוך איזון קונקרטי. אלא שבפועל הועלו בעמדתה חששות כלליים בלבד. המערערים הציגו את מלוא הנתונים הקונקרטיים: דיון פומבי; היעדר איסור פרסום; הסכמת שני בעלי הדין; היעדר מידע חסוי; היעדר עדים העלולים להיות מושפעים; עניין ציבורי מובהק; ותכלית עיתונאית ברורה. עם זאת, בית המשפט קמא לא קבע כי אחד מן החששות הכלליים מתקיים בפועל. ההחלטה אינה מזהה פרט העלול להיפגע, אמירה אינטימית, נתון אישי, צד שלישי או אינטרס דיוני קונקרטי אחר.

59. בית המשפט לא קבע כי פרסום ההקלטה עלול להשפיע על עד כלשהו (שכן ממילא מדובר בהליך ערעור), "לזהם" עדויות או לפגוע בהכרעה השיפוטית או בזכות של צד כלשהו, שממילא הסכים לפרסום. חששות אלה הוצגו במישור המערכתי ולא יושמו על ההליך המסוים. גם אם קיימים שיקולים מערכתיים הרי שבנסיבות הליך זה – היה מקום להתיר את הפרסום.

60. תחת בחינה קונקרטית הסתפק בית המשפט בתיאור כללי של סערות נפש העשויות להישמע באולם. דיון פומבי מאפשר לנוכחים להתרשם לא רק מן המילים אלא גם מאופן אמירתן. אין בסיס לכך שמי שנכח באולם רשאי לשמוע את האינטונציה ואת עוצמת הקול, אך הציבור הרחב מנוע מכך גם כאשר לא הוכחה פגיעה קונקרטית.

61. היגיון הטיעון אף פגום במובן נוסף, משום שההרתעה, ככל שזו קיימת, יכולה להיות דווקא בעלת משמעות חיובית: בעלי הדין שיהיו ערים לכך שה"דברים עצמם" יכולים להתפרסם כפי שהם, יקפידו יותר להתנהל באופן שיכבד את בית המשפט ואת בעלי הדין האחרים ובסגנון הולם ומאופק יותר.

62. גם האינטרס הציבורי המסוים בהליך הספציפי לא נבחן. מדובר בהליך בין אישי ציבור, והמערערים הסבירו כי קיימת חשיבות ציבורית לדברים שנאמרו ולאופן ניהול הדיון. ההחלטה אינה מסבירה מדוע אין בכך, אפילו לפי המבחן שקבעה, "טעם מיוחד". למעשה, עמדת המשיבה 3, מכירה במאפיינים ייחודיים אלו של הקלטה, כמשקפים טוב יותר את מהלך הדיון ותכנון. אילו נערך איזון קונקרטי ולא איזון בין עקרונות מופשטים, היה על בית המשפט להיעתר לבקשה. למעשה, בית המשפט קמא לא התייחס כלל לטיעונים אלו ועל כן, החלטתו החסרה אינה יכולה לעמוד גם מטעם זה.

63. לחילופין, בנסיבות המקרה הנוכחי, ברי כי הפער שבין הפרוטוקול הכתוב לבין שמיעת ההקלטה, זועק וברור לכל, שכן הפרוטוקול הכתוב אינו מעביר כראוי את שהתרחש ואת עוצמת הדברים וחריפותם.

64. בהקשר זה, יאמר גם לצורך הגילוי הנאות, כי הדברים מצאו את ביטויים גם בדיווח אודות הבקשה נשוא הערעור ותוצאותיה, כפי שדווחו באתר "העין השביעית" על ידי המערער 1 (וראו נספח 8 לערעור זה).

לא ניתן משקל ראוי להסכמת בעלי הדין

65. המשיב 1 הודיע ביום 31 במאי 2026 כי אינו מתנגד לפרסום. המשיבה 2 שאינה מיוצגת בהליך אך שעיסוקה הקודם הוא עריכת דין, הודיעה ביום 10 ביוני 2026, בכתב ידה על גבי הבקשה, כי היא מסכימה לפרסום. הסכמת המשיבה 2 הייתה מפורשת ומתועדת. היא לא טענה לפגיעה בפרטיותה, לא ביקשה לאסור פרסום של קטע מסוים ולא הצביעה על דבר שנאמר בדיון ושפרסומו אסור. המשיבה 2 אף לא חזרה בה מהסכמתה עד למתן ההחלטה ביום 5 ביולי 2026, נוכח טיעוני הנהלת בתי המשפט או המערערים.

66. אמנם, הסכמת בעלי הדין אינה יכולה אמנם לגבור על צו איסור פרסום, על זכות של צד שלישי או על סכנה קונקרטית לתקינות ההליך. אלא שבמקרה זה לא זוהה אינטרס כזה. ההחלטה אינה מסבירה מי, מלבד בעלי הדין, עלול להיפגע, מהי הפגיעה האפשרית ומדוע היא מצדיקה איסור גורף בניגוד להסכמותיהם. בהיעדר פגיעה קונקרטית אחרת, הסכמות בעלי הדין שוללות את עיקר החששות בדבר פרטיותם ומחזקות את המסקנה שאין הצדקה להגבלת הפרסום.

התמליל אינו תחליף להקלטה

67. בית המשפט קמא קבע כי התמליל ישקף מילה במילה את ההקלטה וכי בכך תמוצה פומביות הדיון. תמליל משקף את המילים שנאמרו, אך אינו משקף במלואו את ההדגשות, ההפסקות, קצב הדיבור, חילופי הדברים, האינטונציה ואופן ניהול הדיון. רכיבים אלה עשויים להיות חיוניים להבנת מכלול הדברים. משמעותה של אמירה עשויה להשתנות בהתאם לאופן שבו נאמרה, להקשר הקולי ולתגובה שבאה בעקבותיה. לדברים יש השלכה גם באשר לרושם הכללי העולה מהדיון. המשיבה 3 עצמה הודתה כי הקלטה עשויה לשקף באופן נאמן וישיר את מהלך

הדיון. בית המשפט אימץ הבחנה זו רק בצדה השלילי, כאילו כל מידע קולי נוסף הוא מקור לפגיעה, אך לא נתן לה משקל בצדה הציבורי והעיתונאי.

68. במקרה שלפנינו נודעת לדברים חשיבות מובהקת, נוכח מאפייני הדיון שנערך וההתרחשויות בו שגם מצאו את ביטויים בדיווח שפורסם על כך באתר "העין השביעית". לא יכול להיות חולק כי במקרה הקונקרטי קיימת חשיבות וייחודיות להקלטה, בשים לב לצעקות (הרמות), לקריאות הביניים, לקריאה של ח"כ אלמוג כהן וכו'.

69. בית המשפט קמא הפנה לבג"ץ 3072/20 גרינצייג נ' בית המשפט המחוזי בירושלים (17.5.2020) ולכך שדיוני בתי המשפט אינם משודרים ככלל. פרסום הקלטה לאחר סיום הדיון אינו שקול לשידור ישיר מן האולם. שידור חי עשוי להשפיע על המשתתפים בזמן אמת, להפריע לניהול הדיון וליצור לחץ מיידי. חששות אלה אינם מתקיימים באותה מידה בפרסום בדיעבד של הקלטה שנעשתה ממילא בידי בית המשפט ולא נחסתה נוכח תוכנה. הקלטת קול גם שונה מצילום חזותי. אין בה חשיפה של מראה המשתתפים, סביבתם או המתרחש באולם מעבר לדברים שנשמעו בפומבי.

בעלי הדין רשאים למסור את ההקלטה או לפרסמה בעצמם וההחלטה אינה אוסרת זאת

70. המערערים טענו במפורש כי גם אילו המערער 1 לא היה מחזיק בהיתר עיון, יכולים היו בעלי הדין (כל אחד מהם בנפרד ובלא תלות באחר), למסור לידיהם את ההקלטה (או לצורך העניין כל כתב טענות ובי-דין) או לפרסמה בעצמם, בכפוף לכל דין, והמערערים היו רשאים לפרסמה בהיעדר הוראת דין או צו האוסרים זאת. במקרה שלפנינו מדובר בהסכמה של שני הצדדים לפרסום!

71. טענה זו כלל לא זכתה להתייחסות מצד בית המשפט קמא. בית המשפט קמא לא קבע כי חל איסור על בעלי הדין למסור את ההקלטה, לא הורה להם להימנע מכך ולא הוציא צו האוסר על המערערים לפרסם קובץ שיימסר להם בדרך אחרת. ההחלטה הסתפקה בדחיית בקשת המערערים להתיר את פרסום הקובץ שאליו נחשף המערער 1 באמצעות היתר העיון. היא לא קבעה איסור פרסום כללי החל על ההקלטה, לא מטעם הצדדים ולא מטעם גורם אחר, ולא אסרה על העברתה לאחר.

72. גם לאחר ההחלטה אין הוראת דין או צו המונעים מהמשיבים 1 או 2 למסור את ההקלטה למערערים. ההליך היה פומבי, תוכנו אינו אסור בפרסום וההקלטה אינה כוללת, לפי קביעה כלשהי בהחלטה, חומר חסוי. הדברים מקבלים משנה תוקף שעה ששני בעלי הדין הסכימו לפרסום. אין מדובר באפשרות תיאורטית של מסירת חומר בניגוד לעמדתם, אלא באפשרות התואמת את עמדותיהם המפורשות. אם ההקלטה תימסר למערערים בידי אחד מבעלי הדין, תוכנה לא ישתנה. גם מידת הפגיעה האפשרית בפרטיות, בכבוד או בתקינות ההליך לא תשתנה. ההבדל היחיד יהיה הנתיב שבו הגיע הקובץ למערערים.

73. תוצאה שלפיה אותו פרסום היתר כאשר הקובץ התקבל מכוח היתר עיון, אך אינו אסור כאשר הקובץ נמסר בידי בעל דין, היא תוצאה פורמלית שאין בצדה הגנה על אינטרס מהותי. הבחנה זו יוצרת גם תמריץ שלילי. במקום לעודד עיתונאים לפעול בגלוי באמצעות היתר עיון שניתן כדין, היא מתמרצת אותם להשיג חומר באמצעות מקורות וערוצים בלתי פורמליים.

74. המערערים אינם טוענים כי היתר העיון פוטר אותם מהוראות הדין. טענתם היא שהיתר העיון אינו יוצר איסור שאינו קיים בדין ואינו משנה את מעמדו המשפטי של חומר פומבי רק בשל הדרך שבה הגיע לידיהם.

75. בנוסף, לא ניתן משקל ראוי לחופש העיתונות. הבקשה הוגשה לצורך פרסום עיתונאי והנגשת הליך ציבורי לציבור הרחב. חופש העיתונות אינו רק זכותו של העיתונאי לפרסם, אלא אמצעי למימוש זכות הציבור לקבל מידע ולפקח על פעולת רשויות השלטון. פומביות הדיון אינה מסתכמת בנוכחות הפיזית של מספר האנשים היכולים להיכנס לאולם. פרסום דיגיטלי של חומרי מקור הוא אמצעי מעשי להנגשת ההליך לציבור ולביסוס הדיון הציבורי על תיעוד ישיר.

76. גם לו היה נמצא קושי קונקרטי בקטע מסוים, לא היה בכך להצדיק איסור גורף על ההקלטה כולה. ניתן היה לזהות קטע מוגדר, להשמיט פרט נקודתי או לנקוט אמצעי מצומצם אחר. בית המשפט גם לא הכריע בטענה כי פרסום המקור מפחית דווקא את החשש לדיווח חלקי או מגמתי, משום שהוא מאפשר לציבור לבדוק את הדברים בעצמו.

סוף דבר

77. ההליך התקיים בדלתיים פתוחות. ההקלטה נעשתה בידי בית המשפט כחלק מדרך רישום הפרוטוקול. לא ניתן צו איסור פרסום, לא זוהה מידע חסוי או אינטימי, לא הוכח חשש קונקרטי לפגיעה בעדים או בהליך ושני בעלי הדין הסכימו לפרסום.

78. הפסיקה שעליה הסתמכה המשיבה 3 עוסקת בעיקרה בשלב העיון בתיק ובתנאים לקבלת גישה לחומר. היא אינה קובעת כי כל פרסום לאחר עיון כדין טעון החלטה שיפוטית נוספת, ואינה מספקת מקור סמכות לאיסור פרסום של תיעוד מדיון פומבי.

79. לפיכך, מתבקש בית המשפט הנכבד לקבל את הערעור במלואו, לבטל את החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד מיום 5 ביולי 2026 ולהתיר למערערים, ללא תנאי וללא סייג, לפרסם את קובץ הקול של הדיון שהתקיים ביום 26 במאי 2026.

80. כן מתבקש בית המשפט הנכבד לחייב את המשיבה 3 בהוצאות הערעור ובשכר טרחת עורך דין.

81. מן הדין ומן הצדק להורות כמבוקש.

אלעד מן, עו"ד
רשיון מס' 342720
מנחם בנין, עו"ד
מנחם בנין, עו"ד
בית דין פלילי, קומה 13
טל: 03-7144885, 02-8114485